

[Ellinger.]

de enkelte Ministerier paa deres forskellige Omraader skulde give Regler om disse Enerets-Benævnelser. Men dette Spørgsmaal, som det ærede 3die Medlem for 4de Kreds (Stensballe) var noget i Tvivl om, vil komme frem under Udvalgsbehandlingen, og mit Parti vil med Velvillie deltage i den bebudede Udvalgsforhandling.

Gunnar Fog-Petersen: Jeg er ikke meget begejstret for det foreliggende Lovforslag. Hvis det kun havde til Hensigt at hindre, at nogle pynter sig med laante Fjer, vilde jeg godt være med til at fremme det og endda fremme det med Glæde, om det var nødvendigt, men jeg har Indtryk af, at Lovforslaget, som det foreligger for os her, selv lider af den samme Fejl, som man vil bekæmpe, idet det giver sig ud for at være noget andet, end det er. Der staar i Lovforslagets § 1 Bestemmelser, som tager Sigte paa at bemyndige Statsministeren til efter Indstilling fra en Minister at fastsætte Benævnelser paa dem, der har bestaaet en vis Prøve; det vil sige: andre maa da ikke pynte sig med en Benævnelse, hvis de ikke har bestaaet den paagældende Prøve. Men er der overhovedet nogen her i Danmark, der kalder sig for teologisk Kandidat, som ikke er det, eller for polyteknisk Kandidat eller cand. polyt., som ikke er det, eller juridisk Kandidat o. s. v.? Nej, det er der ikke. Det er fastslaaet i Praksis og Sprogbrug her i Landet, at ingen hæderlig Mand og Kvinde kan pynte sig med en Uddannelses titel, som vedkommende ikke har. Jeg siger en Uddannelses titel. Jeg tror i og for sig ikke, der er nogen som helst Grund til at fastslaa, at det maa man ikke, for det er der ingen, der gør, og hvis de gjorde det, vilde de ganske simpelt blive betragtet som Svindlere og vilde ogsaa være det. Det er det, Lovforslaget tager Sigte paa: en Benævnelse for dem, der har bestaaet en Prøve; det er en Uddannelsesbetegnelse, der her er Tale om.

Men i selve Lovforslaget er der, som det ogsaa fremgaar af Ordførernes Ytringer og af Udvalgsbetænkningen, Tale om, hvorvidt man skal have Lov til at knytte en Sprogbetegnelse, som angiver en Livsstilling eller et Arbejdsfelt, til Prøve, der betegner Uddannelse, og det er noget helt andet. I det Øjeblik man er klar over, at det er det, der tilsigtes, fremgaar deraf aldeles tydeligt, at det er et *Monopol*; man tilsigter, en Eneret, ikke for en Uddannelse, men for den dertil knyttede Virksomhed ude i det praktiske Liv. Derfor forekommer det mig, at hvis Lovforslaget kun gaar ud paa det,

der staar i det, nemlig at fastslaa en Benævnelse for dem, der har bestaaet Prøven, er det i og for sig overflødigt. Jeg har dog ikke noget imod, at det fastslaaes ved Indstilling fra de forskellige Ministerier, at f. Eks. ingen andre end de, der har taget polyteknisk Eksamen, har Lov til at kalde sig polyteknisk Kandidat eller cand. polyt., eller at ingen andre end de, der har taget teologisk Eksamen, maa kalde sig teologisk Kandidat og betegne sig som saadan. Men dermed er ogsaa givet tilstrækkelig Vejledning for Publikum. Den Samfundsinteresse, der røber sig stærkt her, har ingen Steder hjemme i vort oplyste Samfund, hvor ethvert Menneske, som vil benytte en teknisk Medhjælp, ved, at der findes en polyteknisk Lærestanstalt, der giver den højeste tekniske Uddannelse. Hvis man vil have en Mand til at udføre et Arbejde, undersøger man, om han er polyteknisk Kandidat eller ikke, og man kan ogsaa, hvis man vil have en polyteknisk Kandidat, faa at vide, om den Mand, man vil bruge, er det. For at opnaa Statsembeder er det i mange Tilfælde ligefrem Betingelsen, at man skal have en saadan Uddannelse.

Det, der ligger bagved, er et Forsøg paa at sikre sig en Eneret til en Livsstilling, naar man har en vis Uddannelse, og det skal man være mere betænkelig ved. Nu staar der i § 3, at man maa ikke fastsætte „en Benævnelse, der er almindeligt benyttet af erhvervsdrivende, som ikke har bestaaet en af de i Stk. 1 ommeldte Prøver“.

Der skulde have staaet „der er almindeligt benyttet, ogsaa af erhvervsdrivende, som ikke har bestaaet denne Prøve“. Thi det er det, det kommer an paa i dette Tilfælde: Betegnelser, der benyttes baade af dem, der har bestaaet Prøven, og dem, der ikke har det. Naar saadanne Betegnelser er almindeligt benyttede — hvad „almindeligt benyttet“ er, er dog noget uklart —, maa de ikke fastsættes. Det vil sige, at man i Dag til Uddannelse som akademisk Arkitekt ikke kan knytte Ordet Arkitekt, thi Arkitekter er i den almindeligt benyttede Sprogbrug ogsaa andre end dem, der har bestaaet Prøven. Det samme er ingenlunde Tilfældet med Ingeniører i samme Grad, men det er dog Tilfældet i nogen Grad, i alt Fald er det Tilfældet i saa høj Grad, at Ingeniør i dansk Sprogbrug er Betegnelsen for den, der udfører et Arbejde af en vis Karakter, medens det efter dansk Sprogbrug ikke er Betegnelsen for den, der har taget en vis Eksamen. Heller ikke Ingeniør kan derfor benyttes som